

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudcem JUDr. Tomášem Švecem, Ph.D., ve věci

žalobce: **nezl. S. N.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený Mgr. Terezou Bártovou, advokátkou
sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha

proti
žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/45608-925,
takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 17. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/45608-925, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 10 140 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Terezy Bártové, advokátky se sídlem Španělská 770/2, 120 00 Praha.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 2. 2025, č. j. MPSV-2025/45608-925 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky pro hlavní město Prahu (dále jen „**správní orgán prvního stupně**“) ze dne 9. 10. 2024, č. j. 26417/2024/AAB (dále jen „**prvostupňové**“).

rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně přiznal žalobci příspěvek na péči ve výši 3 300 Kč měsíčně od března 2024.

II. Podstatný obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal, že žalovaný nesprávně vyhodnotil zvládání základních životních potřeb a svůj závěr nepřesvědčivě zdůvodnil. Neuvedl srovnání, jakým způsobem má zdravé dítě v jeho věku zvládat základní životní potřeby. Řádně neodůvodnil ani to, proč na rozdíl od prvostupňového posudku byly posouzeny jako zvládané základní životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby. Poznamenal, že kvůli dlouhodobě nepříznivému zdravotnímu stavu nezvládá základní životní potřeby stravování, výkon fyziologické potřeby, osobní aktivity, komunikace a péče o zdraví tak, jak ho mají zvládat zdravé děti ve stejném věku. Z tohoto důvodu vyžaduje mimořádně zvýšenou péči ze strany pečující osoby.
3. Dále žalobce v podané žalobě shrnul svůj dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a zrekapituloval průběh správního řízení. Poukázal na své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a posudek vypracovaný Posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „**posudková komise**“), jakož i její doplňující posudek. Namítl, že posudková komise se nijak nevypořádala s důkazy podloženými tvrzeními, která vznesl ve vztahu ke zvládání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby. Posudkové zjištění a jeho odůvodnění nereflexuje individuální zdravotní stav a neodpovídá důkazům. Z posudku také nelze zjistit, jak posudková komise hodnotila a porovnávala zvládání potřeb žalobcem oproti zdravým dětem stejného věku a na jaké úrovni mají zdravé děti stejného věku zvládat uvedené základní životní potřeby.
4. Ohledně nezvládání základní životní potřeby stravování odkázal i na metodickou příručku žalovaného a uzavřel, že nesplňuje žádnou z podmínek této potřeby, tedy že se nenapije z hrníčku, nejlépe lžičkou a nedokáže si říct o jídlo a pití. K takovému závěru dospěl i posudek Institutu posuzování zdravotního stavu. Není pak jasné, na základě jakých kritérií bylo zvládání stravování posuzováno. Poukázal také na diagnózu X.
5. V souvislosti s nezvládáním základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby odkázal opět na metodiku žalovaného a podotkl, že zvládání výkonu fyziologické potřeby je zásadně opožděno oproti zdravému dítěti. Upozornil na zásadně intenzivnější snahu rodiny naučit ho používat nočník. Na nočníku nedokázal vykonat fyziologickou potřebu vůbec. Žalovaný se také nevypořádal s jeho tvrzením, že pokud se nenaučí vykonávat fyziologickou potřebu na nočníku do nástupu do mateřské školy, nebude do ní přijat. Pečující osoby tak věnují této snaze mimořádnou péči.
6. Následně žalobce odkázal na úpravu obsaženou v zákoně č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**zákon o sociálních službách**“) a také vyhlášce č. 505/2006 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „**vyhláška č. 505/2006 Sb.**“). Zdůraznil, že je třeba klást důraz na jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost odborného posudku. Poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu a Městského soudu v Praze.
7. Žalobce uzavřel, že žalovaný nedostal svým povinností, neboť posudková komise nepřesvědčivě odůvodnila svůj závěr o zvládání základních životních potřeb stravování

a výkon fyziologické potřeby. Z tvrzených skutečností a doložených lékařských zpráv vyplývá, že sám vyžaduje při zvládání těchto základních životních potřeb mimořádnou péči. Navrhl tedy, aby zdejší soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí, které mu předcházelo, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil mu povinnost zaplatit náklady řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě nejprve shrnul průběh správního řízení a zejména obsah posudku posudkové komise ze dne 5. 12. 2024, e. č. SZ/2024/3210-BR-11 (dále jen „**Posudek**“) a doplňujícího posudku posudkové komise ze dne 16. 1. 2025, e. č. SZ/2024/3744-BR-5 (dále jen „**Doplňující posudek**“; Posudek a Doplňující posudek dále společně jen jako „**Posudky**“). Zdůraznil, že na základě vyjádření žalobce ze dne 31. 1. 2025 neshledal důvod pro vyžádání doplňujícího posouzení zdravotního stavu. Posudková komise podle něj měla k dispozici dostačující zdravotní dokumentaci, ze které vycházela. Dokladovaný zdravotní stav žalobce byl v provedeném posouzení dle platných posudkových kritérií řádně zohledněn.
9. Dále žalovaný uvedl, že řádně přezkoumal soulad prvostupňového rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy. Vycházel z posudku, která byl úplný, celistvý a srozumitelný. Rovněž odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl, aby zdejší soud podanou žalobu zamítl.

IV. Obsah správního spisu

10. Ze správního spisu zjistil zdejší soud tyto pro řízení podstatné skutečnosti.
11. Žalobce podal dne 14. 3. 2024 žádost o příspěvek na péči. Správní orgán prvního stupně provedl dne 17. 4. 2024 sociální šetření. Do záznamu o tomto sociálním šetření mimo jiné uvedl, že žalobce je fyzicky mobilní, zvládá zaujímat polohy, ale v noci mlátí hlavou do polštáře. Rozlišuje osoby blízké a cizí, zrak a sluch jsou v pořádku. Dochází na neurologii a logopedii. Říká max. 6 slov a netvoří věty. Projevuje se X. Lžící v ruce udrží, ale stravuje se spíše rukou. Jídlo matlá do vlasů a na obličej. Pije z lahve s pítkem, sklenici v puse neudrží a tekutina mu protéká. Dle pěstounky má povolená ústa a nechtěl polykat a kousat. Maso musí mít nakrájené na malé kousky. Neřekne si o jídlo ani pití, nemá svůj vlastní výraz pro tyto potřeby. Také trpí alergií na X a X. Ruce si myje s pěstounkou a cvičí hygienické návyky i v jeslích. Nosí celodenní pleny a nechce používat na nočník. Pouze na něm sedí, ale nevykoná potřebu.
12. Následně si správní orgán prvního stupně nechal prostřednictvím Institutu posuzování zdravotního stavu vypracovat posudek o zdravotním stavu žalobce – posouzení stupně závislosti osoby ze dne 18. 4. 2024, č. j. LPS/2024/10631-P2_CSSZ (dále jen „**Posudek IPZS**“). V jeho rámci dospěl posuzující lékař k závěru, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není žalobce schopen samostatně zvládat tři základní životní potřeby. Z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc při základních životních potřebách komunikace, stravování a výkon fyziologické potřeby. Jde tedy o osobu do 18 let věku, jež se podle § 8 odst. 1 písm. a) zákona o sociálních službách považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni I (lehká závislost).

13. Správní orgán prvního stupně tedy vyrozuměl žalobce o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a posléze vydal prvostupňové rozhodnutí, v němž vyšel mimo jiné z Posudku IPZS. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání. V něm mimo jiné namítal, že kromě základních životních potřeb komunikace, stravování a výkon fyziologické potřeby nezvládá ani základní životní potřeby péče o zdraví a osobní aktivity. Je tedy závislý na pomoci jiné fyzické osoby ve stupni II.
14. Za účelem rozhodnutí o podaném odvolání požádal žalovaný posudkovou komisi o posouzení stupně závislosti žalobce. Ta vypracovala Posudek, v němž vyšla z posudkového spisu Institutu posuzování zdravotního stavu a spisu odvolacího orgánu. Shrnula také doložené zprávy z jednotlivých vyšetření. Posudková komise provedla diagnostický souhrn a uvedla, že se jedná o dvouleté dítě, u něhož je hlavní příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu X a X. Popsala i závěry vyplývající z lékařských zpráv. Poznamenala, že není prokázáno posudkově významné postižení smyslových funkcí, mentální deficit, těžké omezení hybnosti kloubů a páteře, těžké parezy končetin, plná inkontinence ani trvalá kardiální či dechová nedostatečnost. Označila za nezvládané základní životní potřeby komunikace, péče o zdraví a osobní aktivity. Posudková komise zdůraznila, že nezpochybňuje dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobce, ale z posudkového hlediska nebylo prokázáno, že by funkční omezení bránilo ve schopnostech zvládat další základní životní potřeby. Ke stravování uvedla, že mentální a fyzické funkce dovolují zvládat základní stravovací návyky. Žalobce nemá nařízenou speciální dietu, netrpí projevy malnutrice a nemá speciální výživu pomocí sondy nebo případně jinou stravu formou sippingu. Mírná X není posudkově relevantní. Nezpochybnila, že žalobce v rámci X má problémy se stravováním a vyžaduje zvýšenou péči, ale nejedná se o péči mimořádnou. V souvislosti s výkonem fyziologické potřeby dovodila, že skutečnost, že dítě ve třech letech nosí pleny a učí se chodit na nočník, není důvodem pro závěr o nezvládnutí základní životní potřeby. Pohybové, smyslové a mentální funkce dovolují zvládnout nácvik základních hygienických návyků. Není prováděno cévkování ani není stomie. Žalobci je v tomto směru jistě věnována zvýšená péče, ale nejedná se o péči mimořádnou. Lze předpokládat, že žalobce se naučí nočník používat. Posudková komise tedy uzavřela, že žalobce není od 1. 3. 2024 z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu schopen zvládat 3 základní životní potřeby, a to komunikaci, péči o zdraví a osobní aktivity.
15. Žalobce se proti posudkovému zhodnocení vymezil v rámci podání ze dne 12. 12. 2024. V něm podotkl, že v Posudku byly posudkovou komisí uznány jako nezvládané základní životní potřeby péče o zdraví a osobní aktivity. Naopak oproti předchozímu posouzení nebyly jako nezvládané označeny základní životní potřeby stravování a výkon fyziologické potřeby. Namítl, že závěry Posudku nejsou dostatečně odůvodněny a s posouzením vyjádřil nesouhlas. Ke stravování uvedl, že z metodického pokynu vyplývá, že by měl zvládat jíst lžičkou, pít z hrníčku a umět si říct o jídlo a pítí. Požadované úkony však nezvládal. Lžičkou jedl s nejistým výsledkem a pouze určitý typ jídla. Nevyjadřoval také svou potřebu hladu a žízně. Vzhledem k X obličejových svalů měl velmi povolené rty a kousací svaly a byl schopen pít pouze z lahve s pítkem. Problémy měl i s rozkousáním některých jídel a nebyl schopen jíst např. bobuloviny či banány (pouze v mixované formě). K výkonu fyziologické potřeby uvedl, že by podle metodického pokynu zvládat vysazovat se na nočník. To nezvládal vůbec. Absolutně nechápal spojitost mezi potřebou a nutností o ní informovat, jít na WC nebo si sundat

kalhoty a usadit se. Používá pleny a pokud nebude schopen se naučit užívat WC během dne i denního spánku, nebude moci nastoupit do mateřské školy.

16. Na základě žádosti žalovaného pak posudková komise vydala Doplňující posudek. V jeho rámci uvedla, že doložené nálezy měla k dispozici a všechnu dokumentaci podrobně prostudovala. Zda si žalobce je schopen říci o jídlo nebo na WC je součástí hodnocení potřeby komunikace. K základním životním potřebám stravování a výkon fyziologické potřeby se podrobně vyjádřila v Posudku. Vysvětlila, že nezpochybňuje zvýšenou péči, ale nejedná se o péči mimořádnou. Zopakovala, že není stomie ani cévkování, těžký mentální deficit či pohybové omezení, které by zakládalo mimořádnou péči v oblasti výkonu fyziologické potřeby. Z hlediska mentálního vývoje je chlapec bystrý a má dobrý potenciál terapeutického progresu. Ohledně základních životních potřeb, které oproti posudkovému lékaři za nezvládané neuznala, podotkla, že prvoinstanční posouzení bylo nadhodnocené. Neshledala tak důvod pro změnu Posudku.
17. Na Doplňující posudek reagoval žalobce vyjádřením doručeným žalovanému dne 31. 1. 2025. Nebyly podle něj doplněny žádné nové informace. Zdůraznil, že při hodnocení mimořádné péče se porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Zopakoval, že nezvládal pití z hrnečku a konzumaci jídla lžičkou. Má také komunikační bariéru v podobě nedostatečné slovní zásoby. Posudková komise nevysvětlila, proč péči v této souvislosti nepovažuje za mimořádnou. Ohledně výkonu fyziologické potřeby uvedl, že má X a X a není schopen se na nočník ani vysadit. Vysazení na nočník si pak není schopen spojit s fyziologickou potřebou. Za rok trvání řízení absolvoval několik podpůrných terapií. Následně žalovaný vydal napadené rozhodnutí, v němž vyšel zejména ze závěrů uvedených v Posudcích. Podotkl také, že neshledal důvod pro vyžádání dalšího doplňujícího posudku.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

18. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu dotčeném žalobou, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle ustanovení § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Rozhodoval bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení k výzvě a poučení soudu podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s. nevyjádřili s takovým projednáním věci nesouhlas. Zdejší soud zároveň za této situace a s ohledem na obsah správního spisu nepovažoval nařízení jednání za nezbytné. Při přezkumu napadeného rozhodnutí vycházel zejména z následujících ustanovení právních předpisů.
19. Podle ustanovení § 7 odst. 2 zákona o sociálních službách *má nárok na příspěvek osoba uvedená v § 4 odst. 1, která z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu potřebuje pomoc jiné fyzické osoby při zvládnutí základních životních potřeb v rozsahu stanoveném stupněm závislosti podle § 8, pokud jí tuto pomoc poskytuje osoba blízká nebo asistent sociální péče uvedený v § 83 nebo poskytovatel sociálních služeb, který je zapsán v registru poskytovatelů sociálních služeb podle § 85 odst. 1, zařízení pro děti vyžadující okamžitou pomoc nebo dětský domov, anebo speciální lůžkové zdravotnické zařízení hospicového typu; nárok na příspěvek má tato osoba i po dobu, po kterou je jí podle zvláštního právního předpisu poskytována zdravotní péče v průběhu hospitalizace.*

20. Podle ustanovení § 8 odst. 1 zákona o sociálních službách se osoba do 18 let věku považuje za závislou na pomoci jiné fyzické osoby ve a) stupni I (lehká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat tři základní životní potřeby, b) stupni II (středně těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat čtyři nebo pět základních životních potřeb, c) stupni III (těžká závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat šest nebo sedm základních životních potřeb, d) stupni IV (úplná závislost), jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu není schopna zvládat osm nebo devět základních životních potřeb, a vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.
21. Podle ustanovení § 9 odst. 1 zákona o sociálních službách se při posuzování stupně závislosti hodnotí schopnost zvládat tyto základní životní potřeby: a) mobilita, b) orientace, c) komunikace, d) stravování, e) oblékání a obouvání, f) tělesná hygiena, g) výkon fyziologické potřeby, h) péče o zdraví, i) osobní aktivity, j) péče o domácnost.
22. Podle ustanovení § 10 zákona o sociálních službách se u osoby do 18 let věku při hodnocení schopnosti zvládat základní životní potřeby podle § 9 odst. 1 a při hodnocení potřeby mimořádné péče porovnává rozsah, intenzita a náročnost péče, kterou je třeba věnovat posuzované osobě se zdravotním postižením, s péčí, kterou je třeba věnovat zdravé fyzické osobě téhož věku. Při stanovení stupně závislosti u osoby do 18 let věku se nepřiblíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. Mimořádnou péčí se rozumí péče, která svým rozsahem, intenzitou nebo náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku.
23. Podle ustanovení § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách vychází při posuzování stupně závislosti osoby Institut posuzování zdravotního stavu ze zdravotního stavu osoby doloženého nálezem vydaným poskytovatelem zdravotních služeb, popřípadě také z vyšetření dětského klinického psychologa v případě pervazivních vývojových poruch, z výsledku sociálního šetření a zjištění potřeb osoby, popřípadě z výsledků funkčních vyšetření a z výsledku vlastního vyšetření posuzujícího lékaře.
24. Podle ustanovení § 1 odst. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí podle aktivit, které jsou pro jednotlivé základní životní potřeby vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce.
25. Podle ustanovení § 1 odst. 2 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se schopnost osoby zvládat základní životní potřeby pro účely stanovení stupně závislosti hodnotí v přirozeném sociálním prostředí a s ohledem na věk fyzické osoby.
26. Ustanovení § 2a vyhlášky č. 505/2006 Sb. stanoví, že pokud osoba není schopna z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zvládat alespoň jednu z aktivit, která je pro schopnost zvládat základní životní potřebu vymezena v příloze č. 1 k této vyhlášce, není schopna základní životní potřebu zvládat, a to bez ohledu na příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
27. Ustanovení § 2b vyhlášky č. 505/2006 Sb. stanoví, že pokud osoba do 18 let věku nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou ze základních životních potřeb nebo některou aktivitu, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, není pro účely posuzování stupně závislosti považována za osobu, která je neschopna základní životní potřebu zvládat. To

neplatí, pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládání základní životní potřeby nebo některé aktivity, které jsou vymezeny v příloze č. 1 k této vyhlášce, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby.

28. Podrobná kritéria pro posuzování schopnosti zvládat základní životní potřeby obsahuje příloha č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. Dle přílohy č. 1 písm. d) této vyhlášky se za schopnost zvládat základní životní potřebu stravování považuje stav, kdy je osoba schopna *1. vybrat si ke konzumaci hotový nápoj a potraviny, 2. nalít nápoj, 3. rozdělit stravu na menší kousky a naservírovat ji, 4. najíst se a napít, 5. dodržovat stanovený dietní režim, 6. konzumovat stravu v obvyklém denním režimu, 7. přemístit nápoj a stravu na místo konzumace.* Dle přílohy č. 1 písm. g) se za schopnost zvládat základní životní potřebu výkon fyziologické potřeby považuje stav, kdy osoba je schopna *1. včas používat WC, 2. zaujmout vhodnou polohu, 3. vyprázdnit se, 4. provést očistu, 5. používat hygienické pomůcky.*
29. Žalobce v podané žalobě namítal zejména nesprávné zhodnocení svého zdravotního stavu, který podle něj odpovídá středně těžké závislosti. Rozporoval posouzení zvládání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby.
30. Zdejší soud předesílá, že příspěvek na péči se v souladu s výše citovanými ustanoveními zákona o sociálních službách poskytuje osobám závislým na pomoci jiné fyzické osoby z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Při rozhodování o příspěvku na péči je nutné určit stupeň závislosti (ve smyslu ustanovení § 8 zákona o sociálních službách), při jehož posuzování se hodnotí schopnost zvládat základní životní potřeby (§ 9 zákona o sociálních službách), a to skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby vyhláškou č. 505/2006 Sb. (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37, či ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023-25).
31. V posuzované věci nelze pominout, že žalobce se narodil v roce X. Dětem je přitom s ohledem na jejich vývoj běžně zajišťovaná určitá péče. Z ustanovení § 10 zákona o sociálních službách a § 2b vyhlášky č. 505/2006 Sb. se podává, že v případě osob mladších 18 let se nepřihlíží k potřebě péče, která vyplývá z věku osoby a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje. To znamená, že pokud nezletilý nemá z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje ještě vyvinutou schopnost zvládat některou aktivitu základní životní potřeby, není pro účely posuzování stupně závislosti považován za osobu, která je neschopná zvládat tuto základní životní potřebu. To však neplatí, pokud osoba z důvodu nepříznivého zdravotního stavu při zvládání základních životních potřeb (či některé z aktivit vymezujících základní životní potřebu) vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné osoby. Musí se jednat o péči, která svým rozsahem, intenzitou a náročností podstatně přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku bez zdravotního postižení. Je proto třeba porovnat rozsah, intenzitu a náročnost péče poskytované posuzované osobě s péčí poskytovanou zdravé osobě téhož věku a na základě tohoto porovnání vyhodnotit, zda se jedná o mimořádnou péči.
32. Nejvyšší správní soud v tomto ohledu v rozsudku ze dne 17. 5. 2023, č. j. 6 Ads 100/2022-26, uvedl, že „*neschopnost zvládnout některou aktivitu v určité základní životní potřebě z důvodu nízkého věku a tomu odpovídajícímu stupni biopsychosociálního vývoje se nepovažuje za neschopnost zvládat konkrétní základní životní potřebu. Uvedené však neplatí, pokud osoba z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu při zvládání*

základních životních potřeb nebo některé z aktivit, kterými jsou základní životní potřeby vymezeny, vyžaduje každodenní mimořádnou péči jiné fyzické osoby, tedy péči poskytovanou navíc (nad rámec péče běžné), která svým rozsahem, intenzitou a náročností přesahuje péči poskytovanou osobě téhož věku bez zdravotního postižení.“

33. Rozhodnutí o příspěvku na péči je tedy vázáno na posouzení zdravotního stavu žadatele (srov. např. bod 18 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Ads 69/2020-22). V rozsudku ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že *posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a zákona č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství.* (Srov. též např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2022, č. j. 5 Ads 38/2021-26.)
34. Posouzení zdravotního stavu je tedy věcí odborně medicínskou, přičemž soudy a ani správní orgány nemají v tomto ohledu potřebné znalosti. Nemohou tak hodnotit dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav osoby, jeho vliv na schopnost zvládat základní životní potřeby ani stupeň biopsychosociálního vývoje dítěte (viz bod 47 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27). Vycházejí proto z vyjádření subjektů, které tyto znalosti mají (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013-34, nebo ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014-37). Hodnocení, zda posuzovaná osoba zvládá základní životní potřebu, potažmo o stupni závislosti, tak může provést pouze posudkový orgán, jímž je v řízení o odvolání posudková komise zřízená Ministerstvem práce a sociálních věcí (k tomu viz body 24 a 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023-25).
35. V rozsudku ze dne 21. 9. 2020, č. j. 1 Ads 224/2019-20, Nejvyšší správní soud dále dovodil, že *„[v]ýsledkem posouzení je potom odborný posudek, který je pro správní orgán stěžejním důkazem, a na který je při nedostatku odborné erudice odkázán. Proto je třeba klást zvýšený důraz na jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost každého takového posudku. Tyto náležitosti posudek splňuje pouze v případě, že se v něm posudková komise vypořádá se všemi rozhodnými skutečnostmi, přihlédne k potížím udávaným účastníkem řízení, výsledkům sociálního šetření a lékařským zprávám. Své závěry musí posudková komise náležitě podložit a odůvodnit. Je nezbytné, aby posudek obsahoval vysvětlení, jakým způsobem posudková komise hodnotila veškeré posudkové podklady, které z nich považovala za relevantní, případně z jakého důvodu se od závěrů uvedených v některých z nich odchýlila. Posuzovaný zdravotní stav potom musí být popsán dostatečně jasně a přesně, aby nevystávaly žádné další pochybnosti (srov. např. rozsudek ze dne 5. března 2015, č. j. 6 Ads 299/2014 – 25, či ze dne 30. 1. 2019, č. j. 6 Ads 34/2018 – 17).“* (Srov. též např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2023, č. j. 2 Ads 12/2022-35).
36. V rozsudku ze dne 28. 4. 2017, č. j. 5 Ads 80/2016-22, Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska judikatury vztahující se právě k posuzování zdravotního stavu při rozhodování o příspěvku na péči. Konkrétně uvedl: *„Pro posouzení zdravotního stavu žadatele o příspěvek na péči je třeba odborných medicínských znalostí, kterými disponují speciální posudkové komise. Pro účely odvolacího správního řízení, jehož předmětem je příspěvek na péči, posuzuje zdravotní stav osoby posudková komise zřízená žalovaným na základě odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení,*

v relevantním znění. V řízeních, v rámci nichž je rozhodováno o příspěvku na péči, se musí vycházet z hodnocení všech podkladů uvedených v § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách. Stěžejním důkazem v tomto řízení je lékařský posudek, a proto je na něho kladen požadavek úplnosti a přesvědčivosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 Ads 57/2009 - 53). Tento požadavek vychází z premisy, že odborné závěry, které jsou v posudcích vysloveny, nemohou být přezkoumávány ze strany správních orgánů či soudů, neboť ty k takovému posouzení nedisponují potřebnými znalostmi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 3 Ads 129/2014 - 24). V řízeních o žalobách proti rozhodnutím, jež jsou založeny na zmíněných posudcích, správní soudy podrobuji posudky testu jednoznačnosti, úplnosti a přesvědčivosti (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 Ads 24/2013 - 34, ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37, ze dne 26. 3. 2015, č. j. 4 Ads 263/2014 - 60, anebo ze dne 15. 4. 2015, č. j. 6 Ads 217/2014 - 23). Aby byl posudek jednoznačný, úplný a přesvědčivý, je třeba, aby se vypořádal se všemi relevantními podklady (viz § 25 odst. 3 zákona o sociálních službách) a přezkoumatelnou úvahou z nich vyvodil závěry podstatné pro posouzení zdravotního stavu osoby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2015, č. j. 1 Ads 156/2014 - 28). V souladu s § 2a vyhlášky posudková komise musí posoudit zvládnutí dané životní potřeby skrze dílčí aktivity vymezené pro jednotlivé potřeby v příloze č. 1 vyhlášky (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Nezvládnutí byť jen jedné z vymezených aktivit znamená nezvládnutí dané životní potřeby (§ 2a vyhlášky). Jestliže na základě podkladů lékařského posudku lze konstatovat, že posuzovaný některou z aktivit nutných pro celkové zvládnutí určité životní potřeby sám a bez pomoci jiné osoby nezvládá a posudková komise dospěje k závěru, že tato životní potřeba je i přesto zvládána, musí tento závěr dostatečně a přesvědčivě zdůvodnit (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2014, č. j. 3 Ads 50/2013 - 32). Vyplývají-li z jednotlivých podkladů rozporné závěry, posudková komise musí tyto rozpory přesvědčivě vysvětlit (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 6. 2014, č. j. 4 Ads 68/2014 - 37). Postaví-li posudková komise své hodnocení na rozporných základech, aniž by rozpory odstranila či vysvětlila, je povinností žalovaného žádat doplnění posudku (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2013, č. j. 6 Ads 17/2013 - 25).“ (Viz též např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 4. 2019, č. j. 8 Ads 271/2018-34, ze dne 10. 2. 2021, č. j. 2 Ads 69/2020-22, ze dne 24. 9. 2021, č. j. 5 Ads 52/2020-68, nebo ze dne 28. 6. 2023, č. j. 7 Ads 25/2022-32.)

37. Z citované judikatury Nejvyššího správního soudu tedy vyplývá, že ani v posuzované věci nemůže zdejší soud přezkoumat odborné závěry vyslovené posudkovou komisí v Posudcích, neboť k takovému přezkumu není dostatečně odborně vybaven. Musí však klást zvýšený důraz na jejich jednoznačnost, určitost, úplnost a přesvědčivost, jak již bylo uvedeno výše. Stran přezkoumatelnosti je zdejší soud povinen posoudit zejména to, zda se posudková komise vypořádala se všemi hledisky stanovenými právními předpisy, tvrzeními žalobce a předloženými lékařskými zprávami (viz např. bod 22 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023-25). V souvislosti s žalobcem uplatněnými námitkami (týkajícími se obsahu Posudků a zhodnocení jeho zdravotního stavu ve vztahu k základním životním potřebám stravování a výkon fyziologické potřeby) proto zdejší soud předmětné Posudky přezkoumal z hlediska shora uvedených požadavků. Dospěl přitom k závěru, že uvedeným požadavkům nedostály.

38. Posudková komise se totiž v rámci svých Posudků vůbec nevypořádala s námitkami vznesenými proti jejímu posudkovému zhodnocení, které se týkaly právě otázky zvládání základních životních potřeb. Žalobce zejména v rámci svého podání ze dne 12. 12. 2024 poukazoval na nezvládání úkonů, které by měl vzhledem ke svému psychomotorickému vývoji zvládat, a mimořádnou péči, kterou je potřeba mu v tomto ohledu poskytovat. Poprvé přitom reagoval na závěr o neuznání základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby jako nezvládaných, neboť v Posudku IPZS byly tyto základní životní potřeby naopak uznány za nezvládané. Na tyto námitky o nezvládání úkonů, které by již žalobce zvládat měl, posudková komise nijak konkrétně nereagovala. V Posudcích není provedeno řádné a určité hodnocení či vypořádání těchto námitek, protože není vůbec zřejmé, zda je vzala v rámci svého posouzení náležitě v potaz. V Doplnujícím posudku se k připomínkám žalobce vyjádřila velmi obecně a v zásadě pouze odkázala na závěry uvedené již v doplňovaném Posudku, které se však obsahem uplatněných námitek nijak nezabývaly. Žádným určitým způsobem tedy u základní životní potřeby stravování nereagovala na vznesená tvrzení (uváděná i v rámci sociálního šetření) o snížené schopnosti jíst lžící, povolených rtech a kousacích svalech, neschopnosti pít z ničeho jiného než lahve s pítkem a řádně rozkousat některá jídla. Stejně tak v případě základní životní potřeby výkon fyziologické potřeby nijak nereagovala na tvrzení (zmiňovaná rovněž v rámci sociálního šetření), že žalobce vůbec nezvládá vysazování na nočník a nechápe ani nutnost informovat o svých potřebách. V tomto ohledu sice v Posudku uvedla, že skutečnost, že se dítě ve věku žalobce učí používat nočník, není důvodem k uznání nezvládnutí základní životní potřeby. Dále nicméně vůbec nijak nereagovala na konkrétní tvrzení o výsledcích tohoto učení a neschopnosti nočník používat.
39. S tím je spojen i další nedostatek Posudků. Je totiž třeba zdůraznit, že *„odůvodnění posudku posudkové komise musí být opřeno o zcela individuální poznatky týkající se funkčního dopadu dlouhodobě nepříznivého stavu účastníka řízení na jeho schopnost zvládat základní životní potřeby, nikoliv pouze o obecné negativní vymezení, že účastník řízení netrpí závažnějšími zdravotními postiženími, která by implikovala nezvládání uvedených základních životních potřeb.“* (Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2022, č. j. 1 Ads 482/2020-33.) V rozsudku ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads 167/2015-27, také Nejvyšší správní soud uvedl: *„Jestliže v řízení o příspěvku na péči vzniknou pochybnosti o tom, zda je posuzovaný schopen zvládat určité dílčí aktivity základní životní potřeby, nepostačí pro zachování úplnosti, správnosti a přesvědčivosti posudku tyto pochybnosti rozptýlit paušálním tvrzením, že příslušnou základní životní potřebu posuzovaný zvládá. Naopak je nutné se detailně zabývat spornými dílčími aktivitami a doložit na zjištěném skutkovém stavu, zvládá-li je posuzovaný v přijatelném standardu.“* (Pozn.: zdůraznění přidal zdejší soud.) Na místě je rovněž zopakovat, že pro závěr o nezvládání základní životní potřeby postačuje, že posuzovaná osoba nezvládá jednu z aktivit vymezených pro příslušnou základní životní potřebu. Opačný přístup by měl představovat výjimku a být přesvědčivým způsobem vysvětlen (viz též např. bod 39 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2023, č. j. 5 Ads 8/2023-25). Povinnost se detailně zabývat spornými dílčími aktivitami navíc platí zvláště za situace, že posudkový lékař v řízení před správním orgánem prvního stupně přiznal žalobci neschopnost zvládat určité potřeby, ale v odvolacím řízení posudková komise tyto potřeby za nezvládané neuznala, jako je tomu i v posuzované věci (viz bod 34 shora citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2015, č. j. 4 Ads

167/2015-27). Posudková komise jistě může hodnocení zvládání základních životních potřeb oproti posudkovému lékaři změnit, nicméně v takovém případě se musí náležitě zabývat jednotlivými dílčími aktivitami základních životních potřeb a své závěry v tomto ohledu pečlivě odůvodnit.

40. Ve vypracovaných Posudcích však není nijak komplexně uvedeno, zda a jakým způsobem posudková komise naplnění jednotlivých dílčích aktivit základních životních potřeb stravování a výkon fyziologické potřeby hodnotila a jak v této souvislosti přihlédla k věku žalobce. Přihlédnutí k věku žalobce je přitom podstatné především z hlediska posouzení, zda žalobce nemá schopnost jednotlivé dílčí aktivity zvládat z důvodu nízkého věku a souvisejícího stupně biopsychosociálního vývoje, případně zda je při zvládání základní životní potřeby vyžadováno poskytování mimořádné péče ve smyslu ustanovení § 10 zákona o sociálních službách (jak již bylo rozebráno výše).
41. V případě stravování posudková komise pouze uvedla, že fyzické a mentální funkce dovolují základní stravovací návyky zvládat. Dále se omezila na konstatování o tom, že není nařízena žádná dieta, žalobce netrpí malnutricí a nemá žádnou speciální výživu. Zcela obecně pak zmínila, že žalobce vyžaduje zvýšenou péči, avšak nejedná se o péči mimořádnou. V případě výkonu fyziologické potřeby pak toliko uvedla, že není prokázána plná inkontinence a skutečnost, že dítě ve věku žalobce nosí pleny a učí se chodit na nočník, není důvodem pro uznání základní životní potřeby jako nezvládané. Pohybové, smyslové a mentální funkce dovolují nácvik základních hygienických návyků. Není prováděno cévkování a není stomie. Potvrdila, že žalobci je věnována v tomto směru zvýšená péče, ale nejedná se o péči mimořádnou.
42. Jednotlivým dílčím aktivitám vymezeným v příloze č. 1 vyhlášky č. 505/2006 Sb. se tak posudková komise v případě obou těchto základních životních potřeb skutečně nevěnovala, nijak se k nim nevyjádřila ani je v Posudcích jinak nezmiňovala. Rovněž nevymezila, jaké činnosti či dovednosti by mělo zdravé dítě ve věku žalobce v souvislosti s těmito základními životními potřebami (a vymezenými dílčími aktivitami) zvládat, resp. jaká běžná péče by v souvislosti s nimi měla být takovému dítěti poskytována. Nijak konkrétně pak takovou péči neporovnávala z hlediska rozsahu, intenzity a náročnosti s péčí, kterou žalobce skutečně s ohledem na svůj zdravotní stav vyžaduje. Její konstatování o tom, že se nejedná o mimořádnou péči, zůstalo zcela neodůvodněné. Vůbec neuvedla žádné konkrétní důvody, pro které nepovažuje zmíněnou potřebnou zvýšenou péči v souvislosti s těmito základními životními potřebami za péči mimořádnou. Úvahy v tomto směru nejsou z Posudků nijak seznatelné. Jistě se nelze spokojit s tím, že postačí pouhé konstatování, že žalobce má dobrý potenciál terapeutického progresu, nemá speciální výživu, netrpí malnutricí, není plně inkontinentní, není prováděno cévkování a nemá stomii. Změnu oproti předchozímu posudkovému zhodnocení je pak třeba vysvětlit konkrétně s odkazem na jednotlivé dílčí aktivity základní životní potřeby. Nepostačí toliko obecná zmínka, že toto posouzení bylo nadhodnocené bez uvedení bližších důvodů odlišného posouzení.
43. Zdejší soud tedy dospěl na základě výše uvedeného k závěru, že odborný Posudek posudkové komise nelze ani po jeho doplnění Doplňujícím posudkem považovat za určitý, úplný a přesvědčivý. Posudková komise se v něm nevypořádala se všemi relevantními skutečnostmi a tvrzeními žalobce a své závěry rovněž náležitě neodůvodnila. Nedostála tak požadavkům na řádné odůvodnění odborných posudků.

44. K tomu je na místě dodat, že jak již bylo rozebráno výše, jsou odborné posudky posudkové komise hodnotící stupeň závislosti na pomoci jiné osoby stěžejním podkladem pro rozhodnutí o stanovení příspěvku na péči. Správní orgán sice nemůže sám přezkoumávat odborné závěry plynoucí z takových posudků (jak ostatně v napadeném rozhodnutí zmiňuje i žalovaný), je nicméně povinen odborný posudek vyhodnotit z hlediska jeho určitosti, úplnosti, jednoznačnosti a přesvědčivosti (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 3 Ads 48/2009-104).
45. Žalovaný ovšem v napadeném rozhodnutí Posudky z uvedených hledisek náležitě neposoudil, neboť toto zhodnocení provedl toliko ve zcela obecné a nepřezkoumatelné rovině. Pouze totiž obsáhle citoval jejich závěry a konstatoval, že posudek byl zpracován posudkovou komisí v řádném složení. Naprosto obecně poté zmínil, že námitky vznesené v odvolání byly vyhodnoceny ve vztahu ke zjištěnému zdravotnímu stavu a Posudky obsahují posudkový závěr o posouzení zdravotního stavu žalobce se zřetelem k jeho schopnosti zvládat vymezené základní životní potřeby. Dále taktéž obecně poznamenal, že stanovení schopnosti zvládat základní životní potřeby musí odpovídat posudkovým kritériím vymezeným v příloze č. 1 k vyhlášce č. 505/2006 Sb. Doplnil, že posudková komise neposoudila každodenní pomoc poskytovanou žalobci jako mimořádnou péči a přihlédla k věkovým standardům psychomotorického vývoje dítěte.
46. Výše uvedenými skutečnostmi, pro které shledal zdejší soud Posudek (doplněný Doplnujícím posudkem) neurčitým, neúplným a nepřesvědčivým, se žalovaný v napadeném rozhodnutí dostatečně konkrétně nezabýval. Zcela pominul, že nebyly naplněny požadavky kladené na odborné posudky posudkové komise. Sám tedy těmito požadavkům nedostal a řádně nezhodnotil, zda jsou Posudky určité, úplné a přesvědčivé. Již jen z toho důvodu zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti, neboť v něm zcela absentuje konkrétní zhodnocení Posudků z uvedených hledisek. Je na místě rovněž podotknout, že se z nich žádným způsobem ani nepodává, že by posudková komise řádně přihlédla k věkovým standardům psychomotorického vývoje dítěte, jak již také bylo shora rozebráno.
47. Zároveň je třeba uzavřít, že žalovaný vyšel v napadeném rozhodnutí z Posudků, které nenaplněly požadavky určitosti, přesvědčivosti a úplnosti, a nezjistil tak dostatečně skutkový stav (srov. např. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 8. 2016, č. j. 4 Ads 100/2016-25). Je na místě ještě dodat, že není možné, aby žalovaný doplňoval důvody posudkového zhodnocení v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí (např. citacemi metodiky o věkových standardech psychomotorického vývoje dítěte). K posouzení zvládání základních životních potřeb totiž není vybaven dostatečnými odbornými znalostmi a je právě na posudkové komisi, aby takové posouzení provedla v rámci svého posudku a náležitě své závěry odůvodnila a vysvětlila (srov. např. bod 25 rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2023, č. j. 55 Ad 5/2023-31).
48. Závěrem zdejší soud již pouze podotýká, že v tomto řízení neprováděl dokazování žalobcem doloženými dokumenty, neboť ty již byly součástí správního spisu a správní orgány z nich při svém rozhodování vycházely. Správním spisem se přitom nedokazuje (viz např. bod 24 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2023, č. j. 10 As 326/2022-88). Provedení těchto dokumentů k důkazu by tak bylo již jen z tohoto důvodu nadbytečné.

VI. Závěr a náklady řízení

49. Z výše uvedených důvodů tak zdejší soud podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. zrušil napadené rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů a nedostatečně zjištěný skutkový stav. Věc zároveň vrátil dle ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s. žalovanému k dalšímu řízení. Zdejší soud zároveň neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 78 odst. 3 s. ř. s. a prvostupňové rozhodnutí nezrušil zejména s ohledem na to, že se jedná o toliko výjimečný postup a vytýkané vady může napravit i žalovaný (resp. posudková komise) v rámci odvolacího řízení.
50. V dalším řízení bude žalovaný vázán právními názory zdejšího soudu vyjádřenými v tomto rozsudku (viz ustanovení § 78 odst. 5 s. ř. s.). Posudkové závěry posudkové komise bude třeba doplnit o řádné a přezkoumatelné vyhodnocení schopnosti žalobce zvládat základní životní potřeby, a to i s přihlédnutím k jeho věku. Rovněž bude nutné vypořádat se řádným a přezkoumatelným způsobem se všemi námitkami a tvrzeními žalobce. Za tímto účelem bude třeba obstarat i další odborné podklady týkající se posouzení zdravotního stavu žalobce. V návaznosti na doplnění odborného posudku provede žalovaný jeho kritické zhodnocení a zváží, zda tento posudek splňuje v souladu s výše uvedenou judikaturou požadavky na určitost, úplnost a přesvědčivost, resp. zda se náležitě vypořádává se všemi relevantními skutečnostmi, námitkami a tvrzeními.
51. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků rozhodl zdejší soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci plný úspěch, a má proto právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti žalovanému, jenž ve věci úspěch neměl.
52. Náklady řízení žalobce tvoří náklady na odměnu jeho zástupkyně za dva úkony právní služby ve výši 9 240 Kč (převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby ve věci samé po 4 620 Kč) dle ustanovení § 7, § 9 odst. 5 a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) a náhradu hotových výdajů ve výši 900 Kč (za dva úkony právní služby po 450 Kč) dle ustanovení § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Celková výše nákladů řízení žalobce tak činí 10 140 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s., a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze, dne 22. prosince 2025

JUDr. Tomáš Švec, Ph.D.
samosoudce